

(baktai)

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

372.74

Szerző: „JÓ ÉPÍTŐMUNKÁSOK AT

Cím: NEVELÜNK“

Győzelmi ünnepség a 207-es számú építőipari tanulóintézetben

Forrás: *Képgyűjtemény*

1955. 11. 4.

(Hely) (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Hely:

Adó: 1 1955 4

Személy:

Helyszám:

Egyenruhás, kékparolis legénykék gyülekeznek a Damjanich utcában: a szigetszentmiklósi 207-es építőipari tanulóintézet növendékei. Se fél-év nincs, se év vége, szokatlan hát tanév közben az ilyen ünnepség. De a jövő kőművesei büszke izgalommal tárgyalják kis ünnepségük célját. A tárgysorozat valóban kellemsenek ígérkezik: díszoklevél átadása, jutalmak kiosztása.

Négy hónappal ezelőtt se a tanulók, se nevelőik nem számítottak arra, hogy ilyen gyorsan az élvonalba kerülnek. Tóth Feri Békésről, Válóczy Karcsi Zagyvaszántóról, Lévai Jancsi Mezőtúrról és a többiek tanulásvágyán kívül jó adag bizonytalanságot is hoztak útravalóul magukkal. Tizenhat-tizenhét éves fiúk egy számukra eddig teljesen ismeretlen szakma küszöbén...

S most kigyúlnak a kis kultúrterem fényezői és a színpadon igazgatójuk, Nyitrai elvtárs büszkén emeli magasba a díszoklevelet. Az intézet a Minisztertanács és a DISZ vándorzászlajáért folytatott versenyben országosan a harmadik lett.

Kilencvenhat szempár figyeli az igazgatót, kezében a díszoklevéllel. És kilencvenhatan (sok, felnőttek számára rendezett gyűlés hallgatóságánál figyelmesebben és komolyabban) figyelnek minden szót, ami az elnöki asztalnál elhangzik. Pedig ott »szürke« számokat mondanak. Hatvan kőművestanuló 88 kétszobás lakás felépítésének megfelelő munkát végzett el... A Kerepesi úton és Szigetszentmiklóson 3500 négyzetméter választással és 7030 négyzetméter belső

valkolat immár a 207-esek munkájának emléke és bizonyossága... Az intézet átlagteljesítménye a tanulónorma 112 százaléka. 24.500 forint értékű társadalmi munkát végeztek el...

Szürke számok? A fiúk számára páratlanul érdekes négy hónap, az első négy hónap eredményei, megannyi emlék. S amikor sorra az asztalhoz lépnek a legjobbak, hogy átvegyék a kiváló ipari tanuló jelvényt és a 100 forintos jutalmakat, Bencsik Józseftől, az MTH főosztályvezetőjétől — az ünnepélyes pillanat elfogódottsága és a jó munka

büszkesége egyszerre tükröződik a kipirult arcokon, a kissé bátortalan, de kemény kézfogásokban.

Nagy a taps minden megjutalmazott nevénél — de sokkalta nagyobb, amikor a nevelők kerülnek sorra. Fűves Imre mestert például, aki két sztahanovista jelvényt visel — s miután vállalata elengedte, itt, az iskolában tanulja ki a pedagógusságot — valóságos parlamenti tapsvihar üdvözi, s a fehérhajú Szőgyén János elvtársat, aki kint él fiaival a sashalmi otthonban és hatvan, nagy reményeket tápláló szakmunkásjelölt »édesapja«, ugyancsak perceken át tapsolják. A szünetben nézegetik a kitüntetettek szép ezüst csillogait, szerények, kedvesek — már egyre kevesebbet beszélnek az elmúlt negyedévről, egyre többet a jövőről.

Érthető. Amikor az intézet vezetői arról beszélnek: kilencvenhat jó szakmunkást akarnak adni az építőiparnak, valamennyiükre számítanak. A 21-es vállalatot képviselő Gattyán elvtárs elgondolkodva mondja: nincsenek is messze ettől a legények. Némely bri-

gadjuk valóságos mestermunkát végez, s azzal, hogy hatvanan átjöttek a Kerepesi úti lakásépítkezésre, 160 lakás átadását tették lehetővé ezen az őszön...

Év végére első akarnak lenni, vándorzászlótulajdonosok. Ha így folytatják — meg is lesz.

(baktai)